

KOVÁCS NÁNDOR KÉT VERSE

CSUPA GEOMETRIAI ÁBRÁK

Életünkre merőlegesen
csupa geometriai ábrák.
Szavahihető s ámító
szobrok,
kilincselő napi gondok:
ez minden.
Csak a szőnyeg
és a lélek
piszkolódik
a sok jövés-menéstől.
(Ez mind megszokott
fordulat már
a költészetben.
A halandzsa még nem,
a halandzsa még rejti
önnön logikáját,
és néhanap felcsap
hatalmas hulláma
beléfullasztva,
a szavak
illatozó frízeit.)

Aztán,
aztán kitisztul
a látóhatár.
Erős fény szurkálja a mezőt,
s hajlik belé,
meghajlik belé
a szó is,

mit már kezdünk kiirtani:
mit is kezdhethénk
a névmásokkal,
a birtokos személyragokkal,
valóban mit is kezdhethénk velük,
hisz olymindegy,
tőmondattal vagy hiányossal,
szótagokkal vagy hangokkal
(akár egy kézmozdulattal)
fejezzük ki gondolatainkat.
Ez azonban még mindig nem tanulmány,
csak hitvány kísérlet
a lehetetlenre,
holtpontra jutva
aszály idején,
belemarkolva a végtelenbe.

Csupa geometriai ábrák,
életünkre mérőlegesen.

ÍRÓGÉPEN

Betűk.
Még csak nem is
ábécében.
S ebből
az összevissza rendből
áll össze majd a vers
feleselve
a
rendetlenséggel.